

Dial

WALTER HIRSCH

EN GÅNG I TIDEN arbetade Walter Hirsch på filmbolaget Paramount som filmsynare. Han granskade remsa efter remsa fyllda med scener med uttalat dramatiska syften. Men de delar som fascinerade honom mest var mellanlägena, det som fanns före och efter de stora urladdningarna.

Att Walter Hirsch inte är någon vän av stora gester, att han korresponderar ur ett kulturklimat med rötter i sextioalet med nyckelord som nyenkelhet, masskultur och vardag är uppenbart för alla som följt hans fotografi. Inte oväntat vill han beskriva fotografins särprägel gentemot andra uttryckssätt som en konstart varje svensk har råd och möjlighet att utnyttja. Walter Hirsch credo är sakernas normala tillstånd.

Själv påstår han förklaringen till detta delvis står att finna i hans bakgrund.

— Jag var immigrant från Sovjet, polioskadad och haltade. Blev retad i skolan. Jag sökte efter vanligheten, ville vara som alla andra. Denna önskan överförde jag till min fotografi.

— Jag tror mycket av min begåvning beror på mitt handikapp. Dels har det gett mig en vilja att kompensera mig, dels har det gjort mig sensibel. Dessutom är folk inte rädda för mig när jag kommer haltande.

1967 fick Walter Hirsch sitt genombrott. Han publicerade en serie bilder från ett midsommarfirande i tidningen Populär fotografi. Det var bilder som skildrade en midsommarfest.

— Folk blundade eller trillade. Bilderna var "felkomponerade" och metoden var slumpskott. Jag tyckte jag återfunnit mina mellanlägen.

— Det blev ett ramaskri. Telefonen ringde på nätterna och jag blev utskälld.

Bilderna var tagna med en Canon Dial.

— Kameran uppmanar till respektlöshet. Den är rörlig, påminner om filmning. Det är enkelt att jobba seriellt. Den ger lust att pröva slumpen. Lätt att ta med sig. Folk är inte rädda för den, i början var det många som förväxlade den med en transistorapparat. Dessutom passar den min läggning. Jag har aldrig haft behov

av några teleobjektiv eftersom jag inte är potent i min fotografi. Jag är mer kvinnlig, mer vek.

Walter Hirsch bilder balanserar oavbrutet på gränsen mellan ett synliggörande av, en hyllning till vardagen, det normala och risken att bli reducerade till en banalitet, en självklarhet vilken väcker vår varseblivning lika mycket som det flöde av intryck vi dagligen är omgivna av. Walter Hirsch bilder avvisar mer än de själva bygger upp, de avvisar det särpräglade, karikatyren, det överdrivna tonläge som krävs för att göra sig hörd i vår kultur. Istället visar de upp vanligheten, de handlingar och önskningar vi alla delar. De blir lika arketyppiska som slaggers.

Deras konstlöshet och ovilja till pockande pretentioner kan kännas befriande, sympatiskt. Samtidigt löper attityden risken att ladda bilderna med en flathet, ytlighet. Komplikationen är att både bilder och människor kan bli så utbytbara. En mängd bekantskaper men inga vänner.

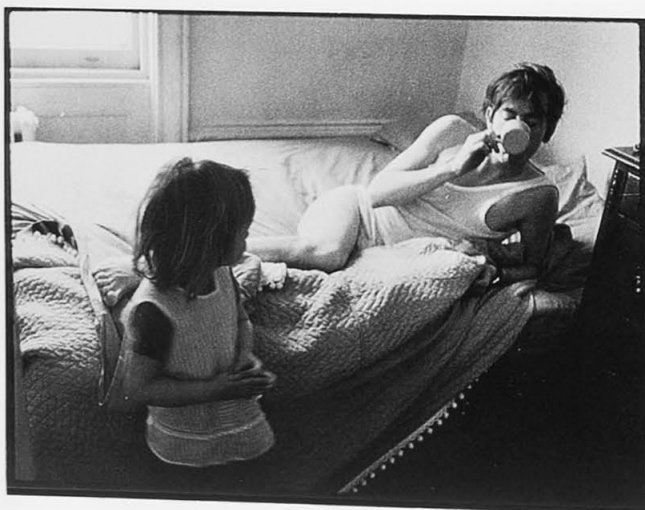
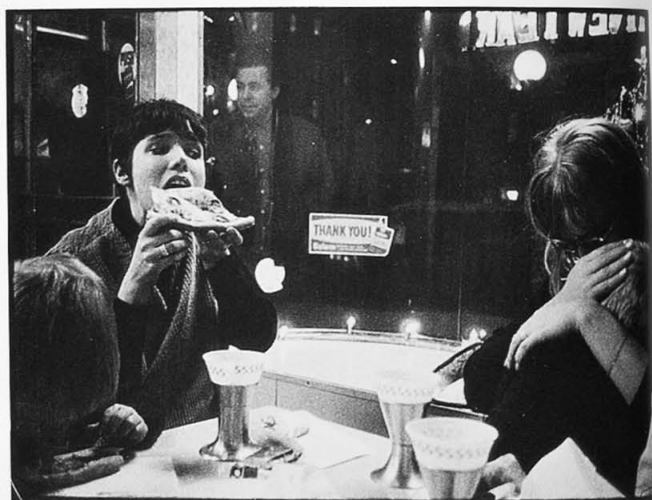
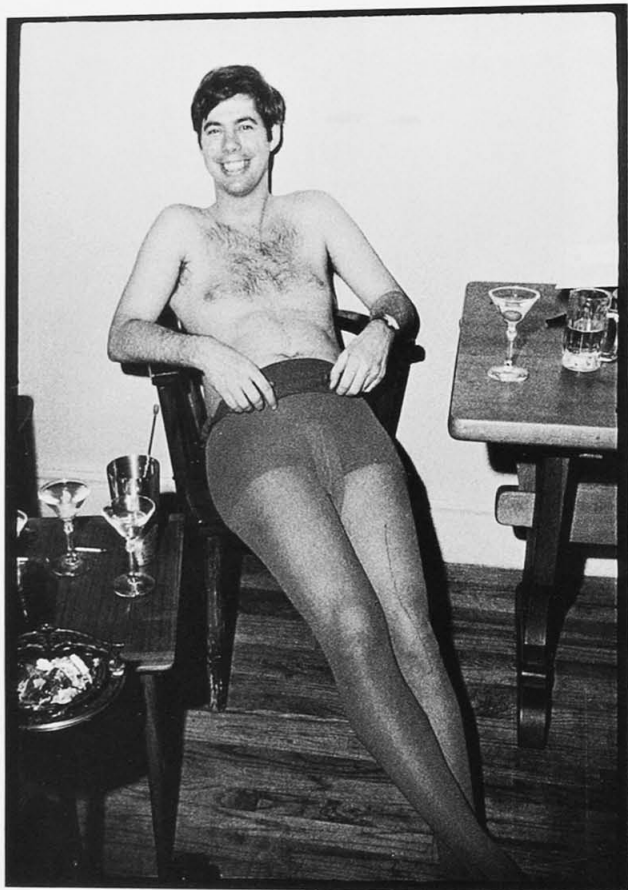
De senare åren har Walter Hirsch varit en mycket framgångsrik reklamfotograf. Det stora genombrottet kom efter en kampanj för Dobber vilken handlade mer om relationen pojke/flicka än om jeans. I reklamen har han använt sina privata bilders språk. Han har blivit anklagad för att ha sålt sitt bildspråk kommersiellt.

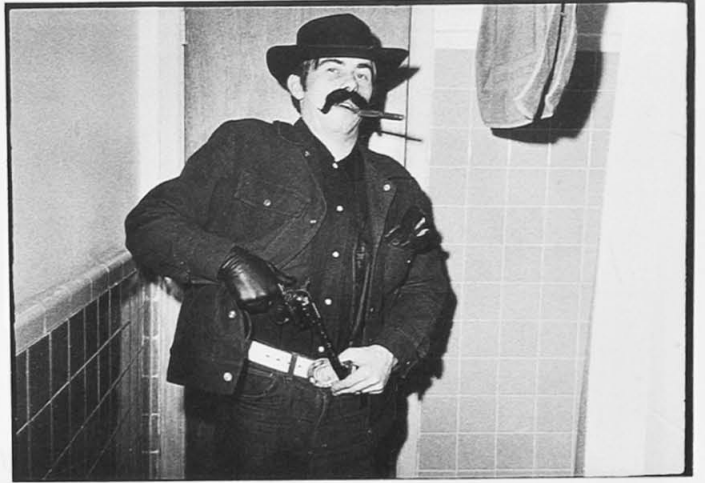
— Jag har bjussat på min privata fotografis erfarenheter i mina jobb. Jag har gjort det eftersom det påverkar så många människor. Hellre min människo/bildsyn än några sciencefictionrumpor. Numera ser en mängd reklam ut som om jag fotograferat den. Det känns bra eftersom jag bidragit till att förändra en livssyn. Hellre min syn än den förra.

HANS HEDBERG

PS Walter Hirsch har nyligen gett ut två böcker. En där olika människor i Lindesbergs kommun berättar och avporträtteras. En annan, vilken har format tegelsten, under titeln *Dagbok* vilken innehåller bilder från varje dag 1981.

NEW YORK

GRAN CANARIA

